Ш. К.

Ще Пушкін висміяв альбоми,
Хоч залюбки писав у них,
Тож світлій пам'яті його ми
Присвятимо "небрежный стих".

Своїм праправнукам далеким
Лишив він заповіт оцей:
"Быть можно дельным человеком
И думать о красе ногтей".

А я додам: любити можна
Поезію в добу ракет,
Бо дивна річ: людина кожна
Якоюсь мірою поет.

Живе поезія у мові,
Якої мати вчила нас,
У гніві, в усмішці, в любові,
В красі звичайній, без прикрас.

Вона — не тільки мрії срібні,
А й праця, й радощі зусиль,
Вона потрібна, як потрібні
Вода й повітря, хліб і сіль.

3 квітня 1961 р., Київ